

Erőtlen hitből indult...

A tanítványok hite az evangéliumi események sorában fokról-fokra növekedett, erősödött. Látjuk őket Jézus nélkül: halásznak, vámot szednek, élnek az akkori emberek megszokott életét. A legtöbben a tizenkettő közül keresztelő János követői voltak, meg voltak tehát keresztelve, megtértek a bűneikből, próbáltak Istennek tetsző módon élni.

Jött Jézus. Elhívta őket, tanította őket, kiküldte őket, követték őt. Beszélt nekik Isten országáról, hogy hamarosan elérkezik. Beszélt nekik haláláról és feltámadásáról. Beszélt nekik a Lélekről, melyet láttak is Jézusban megnyilvánulni, érezték tehát az erejét. Mégis, miután Jézus meghalt a kereszten, melyik tanítvány hitt benne, hogy fel fog támadni? Egyikőjük sem hitt benne nagypéntektől vasárnap reggelig. Még úgy sem, hogy előre megmondta.

Miért? Mert emberek voltak. Jézus közöttük volt, meghalt. Ismerték, látták erejét, hallgatták tanítását, de aztán látták kereszthalálát is. Így hát csalódtak. Félreértették őt.

Nincs semmi meglepő abban, ha valaki félreérti a hitet. Aki még nem találkozott a feltámadott Jézussal személyesen, az legfeljebb csak úgy gondolkozhat, mint Tamás: hiszem, ha látom.

Pál is úgy fogalmaz, hogy ez az egész „bolondságnak” tűnik, és tegyük hozzá, hogy igaza van, mert amíg valaki meg nem bizonyosodott arról, hogy Jézus valóban él, mindez képtelenségnek, emberi okoskodásnak tűnik. De annak, aki átélte, akinek a lelkébe költözött ez az erő, annak már nem bolondság, épp ellenkezőleg. Ami nagypénteken még lehetetlennek tűnt, az vasárnapra valósággá lett.

Jézus teste harmadnapra eltűnt...

Aztán megjelent Jézus, épen és egészségesen, feltámadt testben. Tanítványai megérintették a szögek helyét... és láttak... és hittek. Minden megváltozott. A halál legyőzött. Hittek Jézusnak, aki megígérte nekik, hogy fel fog támadni.

Miért fontos a feltámadás? Azért, mert Jézussal kezdődött. Ő az első ember, aki örökké él. Most is él, Szentlelkén keresztül élő kapcsolatba kerülhetünk vele. Aki így találkozik Jézussal, az megbizonyosodhat róla személyesen is, hogy a feltámadás valóság. És ha Jézus feltámadt, hát mi is, akik benne hiszünk, mi is fel fogunk támadni. Persze amíg meg nem bizonyosodunk róla, addig a hit csak reménykedés lesz: „hátha igaz”. A tapasztalat teszi számunkra a reménységet valósággá.

A hit, az igazi hit tehát nem valamiféle titokzatos dolog. Isten sem az, legalábbis már nem, mióta emberré lett. Jézusban megfoghatóvá, tapinthatóvá tette magát. Úgy írja le ezt János, hogy „az ige testté lett”. A hit megtapasztalt valóság annak, aki átélte már. Míg valaki meg nem tapasztalja Jézus jelenlétét, a hit egészen addig bizonytalan marad. Pont úgy, mint a tanítványokkal volt akkor.

Igen ám, de a helyzet azóta sokat változott. Jézus felment a mennybe, így már senki sem láthatja őt személyesen. Mi hogyan találkozhatunk hát vele úgy, mint a tanítványok?

Jézus elküldte maga után a Szentlelket, miután felment a mennybe. Az ő ereje így mindmáig velünk maradt. A Szentlélek a mi örökségünk. Vele találkozhatunk. Az ő ereje az életünkbe költözhet. Erőtlen hitünk élő valósággá változik általa.

Hogyan kaphatom meg?

Ez a dolog nagyon bonyolult. Könyvek ezreit lehetne írni erről, ezért egy szóban összefoglalom:

kegyelem.

A Szentlélektől átitatott, élő hit kegyelemből van.

Ezt persze sokan félreértik. A kegyelem nem azt jelenti, hogy varázsütésre, öt miatyánkra vagy tíz „Hiszekegyre” az enyém lehet. Nem azt jelenti, hogy nekem nincs semmi dolgom, Isten majd megtalál, ha akar, én pedig élhetem az életemet úgy, ahogy tetszik. Aki így tesz, azé sosem lesz.

Mert a hit nem valamiféle ékszer. Nem lehet megszerezni, de nem is hullik csak úgy az ölünkbe. Ezt a dolgot nem lehet birtokolni, így tovább sem lehet adni. Minden ember közvetlenül Istentől kapja.

Kinek adja?

A kegyelem azoknak adatik, akik hittel megragadják, mert a kegyelem egy ígéret, egy lehetőség: Jézus feláldozta magát azért, hogy közel kerülhess Istenhez. A bűneidről megtisztít, ha hittel kéred és megígéred, hogy nem tékozolod el ajándékát.

Honnan lehet tudni, hogy valaki megkapta már?

Sokan gondolják magukról, hogy jó úton járnak, de a valóságban még nem kapták meg a hit ajándékát Istentől, mert félreismerték őt. Mert a hit ismereten alapszik... lehet rosszul (bibliátlanul) is hinni.

A Szentlélek jelenléte azonban nem hasonlítható semmi máshoz. Aki átéli, az az ember pontosan tudni is fogja, hogy ez az. Olyan nincs, hogy valaki megkapja, de ne tudna róla.

Te átélted már?

Hogyan tudom megragadni Isten ígéreteit?

Először is ismerned kell az ígéreteket, meg persze azt is, aki megígérte. Hiába szeretné valaki megragadni az ígéreteket, ha közben Isten akaratáról mit sem tud. Ha félreérted őt, akkor rossz ajtón kopogatsz.

Persze attól még, hogy valaki sokat olvassa a Bibliát, még nem feltétlen lesz igaz az életére nézve az, amit olvasott. Ábrahám a minta számunkra a hitben, mert ő „Isten ígéréiben nem kételkedett [...] teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni.” (Rm 4,20-21)

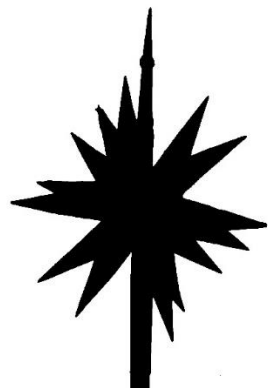
„Nem feledékeny hallgatója,
hanem tevékeny megvalósítója...” (Jak 1,25)

Mi emberek úgy működünk, hogy egyik nap még lelkesedünk, másik nap már valami más foglalkoztat. Jézus követői között is voltak, akik idővel otthagyták őt. Elfelejtették, másra figyeltek, túl sokat kért tőlük a Mester. Erre mondta Jézus, hogy némely mag a tövises közé esik: „e világ gondja és a gazdagság csábítása megfojtja az ígét, és terméketlen lesz.”

Azt gondolják sokan, hogy ez az élet rendje: egyszer fent, egyszer lent. Csak hogy ez ellent mond a Bibliának. Isten erejében és szeretetében ugyanis nincs hullámvás. Jelenléte állandó, sosem hagy el, sosem gyengül meg. Aki ebben az erőben él, az olyan lesz, mint a folyó mellé ültetett fa: **mindig**. (Zsolt 1)

Te is megragadhatod az ígéretet, elkérheted a Szentlélek ajándékát hittel, semmit sem kételkedve, mert

„amit Isten ígér,
azt meg is tudja tenni.”

reftapolca.hu

Tapolca és Vidéke Református Társegyházközség
8300 Tapolca, Darányi I. u. 2.

30/2004810

87/687150

Szerző: Kádár Tamás György

HIT